

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **ZIMBO CZECHIA s. r. o.**, se sídlem Na Zátorách 8/613, Praha 7, zastoupený JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem se sídlem Šaldova 34/466, Praha 8 - Karlín, proti žalované: **Státní veterinární správa, Ústřední veterinární správa**, se sídlem Slezská 100/7, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 1. 2012, čj. 2011/5676/SVS, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 5. 2014, čj. 15 A 112/2012 - 121,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :**I.**

[1] Krajská veterinární správa pro Ústecký kraj uložila rozhodnutím ze dne 13. 9. 2011, čj. 2011/3088/KVSU, žalobci pokutu za nesplnění povinnosti kontrolované osoby stanovené v § 53 odst. 4 zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „veterinární zákon“). Žalobce se dopustil porušení zákona tím, že dne 14. 7. 2011 neumožnil veterinárnímu inspektorovi po předložení služebního průkazu přístup do provozovny na Neklanově ulici v Roudnici nad Labem.

[2] Ústřední veterinární správa Státní veterinární správy (dále jen „žalovaný“) zamítla rozhodnutím ze dne 3. 1. 2012, čj. 2011/5676/SVS, odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí o uložení pokuty.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji usnesením ze dne 23. 7. 2012, čj. 7 A 14/2012 - 46, postoupil Krajskému soudu v Ústí nad Labem jako soudu věcně a místně příslušnému. Krajský soud žalobu zamítl. Zdůraznil, že při ukládání pořádkové pokuty podle § 53 odst. 7 veterinárního zákona se postupuje podle zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, protože veterinární zákon neobsahuje vlastní procesní úpravu pro ukládání pořádkových pokut. Ačkoli byla dohodou o vzájemné součinnosti a spolupráci ze dne 21. 7. 2009 upravena věcná působnost Státní veterinární správy a Státní zemědělské a potravinářské inspekce, neznamená to, že by státní veterinární správa neměla zákonná kontrolní oprávnění podle zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích. Je nepochybné, že orgány veterinární správy mají podle zákona o potravinách též oprávnění vstupu do provozoven, kde dochází k prodeji a úpravě masa a výrobě masných polotovarů. Pokud měl veterinární inspektor v úmyslu provést kontrolu hygieny a odebrat vzorek masného výrobku, nejednal mimo rozsah věcné působnosti, neboť vykonával veterinární dozor. Z rozhodnutí o uložení pokuty jednoznačně vyplývá, za jaké konkrétní jednání byl žalobce postižen a jaká konkrétní skutková podstata byla naplněna. Skutek byl rovněž popsán tak, aby nemohl být zaměněn s jiným. Je v něm uvedeno ustanovení veterinárního zákona, jehož porušení se žalobce dopustil tím, že neumožnil výkon státního veterinárního dozoru.

[4] Krajský soud rovněž odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu k tomu, zda je nezbytné předložit při provádění kontroly vedle služebního průkazu též pověření k provedení konkrétní kontroly. Úředním veterinárním lékařům plyne pověření k výkonu státního veterinárního dozoru přímo z právní úpravy a není třeba, aby předkládali zvláštní pověření ke každé jednotlivé kontrole. Nebylo sporu, že veterinární inspektor předložil služební průkaz, žalobce mu však znemožnil provést kontrolu.

[5] K námitce, že měl správní orgán spojit jednotlivá probíhající řízení o pořádkových pokutách, krajský soud uvedl, že § 140 správního řádu stanoví podmínky, za kterých je možné, avšak nikoli nutné spojit různá řízení. V daném případě šlo o skutky, které se staly v různých provozovnách, v různých časech a byly rovněž v působnosti různých správních orgánů I. stupně. Pokud žalovaný nespojil tato řízení, nejednal v rozporu se správním řádem.

[6] K žalobní námitce o nepřiměřenosti uložené pokuty krajský soud zdůraznil, že § 53 odst. 7 veterinárního zákona umožňuje uložit pokutu až do částky 100 000 Kč. Žalovaný odůvodnil uložení pokuty v polovině zákonné sazby tím, že provozovna vykonává epidemiologicky závažné činnosti a provozovatel může přímo zasáhnout zdraví spotřebitele. Kontrola však nemohla být provedena, neboť inspektor vůbec nebyl vpuštěn do provozovny. Jednání žalobce bylo úmyslné. Žalobce nic nenamítal ve správním řízení k výši pokuty. I s přihlédnutím k výši vkladu společníků do společnosti nebyla pokuta likvidační.

III.

[7] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[8] Za zásadní považoval dva okruhy problémů. Jednak to, zda a jak prokazovat pověření ke kontrole, protože zásadně nesouhlasí s dosavadní judikaturou správních soudů. Dále je důležité vymezení předmětu kontroly v protokolu o kontrole.

[9] Z ustanovení § 53 odst. 1 veterinárního zákona vyplývá, že oprávnění vypočtená v tomto ustanovení jsou svěřena pouze těm úředním veterinárním lékařům orgánů veterinární správy, kteří zároveň splnili podmínku, že jsou pověřeni výkonem státního veterinárního dozoru.

Nepostačuje, aby kontrolu v provozovně prováděli pouze ti úřední veterinární lékaři, kteří jsou zaměstnanci zákonem stanovených institucí, ale musí rovněž mít pověření k výkonu státního veterinárního dozoru. Poukázal na § 9 a další ustanovení již neúčinného zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, který předpokládal provádění kontroly na základě písemného pověření kontrolních orgánů. V případě nejednoznačnosti výkladu právní úpravy je třeba zvolit ten výklad, který je pro adresáta příznivější a který brání extenzivnímu výkladu pravomocí státních orgánů.

[10] Stěžovatel je přesvědčen, že inspektoři prokazují podle § 53 odst. 2 písm. c) veterinárního zákona svoji totožnost služebním průkazem. Pouze a jen svoji totožnost může inspektor prokázat průkazem, jiné skutečnosti tento průkaz neosvědčuje. Veterinární zákon na jedné straně výslovně uvedl, že služební průkaz je průkazem totožnosti, avšak výslovně nestanovil, že je současně pověřením k provádění kontrolní činnosti.

[11] Stěžovatel odkázal na příslušná ustanovení prováděcích právních předpisů (vyhlášky č. 342/2012 Sb. a předtím účinné vyhlášky 296/2003 Sb.), která upravují mimo jiné vzory služebního průkazu veterinárního inspektora. Jestliže se ve služebním průkazu uvádí, že „*inspektor je nositelem oprávnění stanovených zákonem č. 166/1999 Sb. ve znění pozdějších předpisů a zvláštními zákony upravujícími působnost orgánů veterinární správy,*“ překročilo Ministerstvo zemědělství v obou vyhláškách rozsah zákonného zmocnění, pokud ve vzoru služebního průkazu stanovilo, že držitel průkazu je rovněž nositelem oprávnění stanovených veterinárním zákonem.

[12] Stěžovatel poukázal na zákon 255/2012 Sb., kontrolní řád, který zřetelně stanoví, že pokud má služební průkaz zároveň sloužit jako pověření ke kontrole, musí to být v příslušném zákoně výslovně uvedeno. Proto není správná argumentace, že veterinární inspektoři jsou pověřeni ke kontrole ze zákona. Přestože ke kontrole došlo za účinnosti předchozí právní úpravy (před 1. 1. 2014), i tehdy musel mít kontrolovaný jistotu, že osoba provádějící kontrolu je skutečně pověřena k provedení kontrolní činnosti. Přijetím kontrolního řádu nedošlo k výrazné změně, kontrolní řád je pouze jednoznačněji formulován. Pokud by zákon o státní kontrole považoval služební průkaz za pověření ke kontrole, bezpochyby by to zřetelně vyjádřil.

[13] Stěžovatel poukázal na nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 854/2004/ES ze dne 29. 4. 2004, které podle něj počítá s tím, že existují nejen běžní úřední veterinární lékaři, kteří jsou zaměstnanci příslušného veterinárního orgánu, ale též počítá s tzv. schválenými veterinárními lékaři, kteří jsou pověřeni k provádění kontrolní činnosti.

[14] Stěžovatel rozvíjel předpoklad, že došlo k překročení zákonného zmocnění, pokud prováděcí předpisy stanovily vzor služebního průkazu, zabýval se rozdíly mezi pojmy *vzor* a *náležitost*, s tím, že nedostatky právní úpravy nesmějí jít k tíži jejího adresáta. Rovněž neshledal důvod, proč by měl mít žalovaný mezi ostatními kontrolními orgány privilegované postavení.

[15] Nejvyšší správní soud postupoval podle stěžovatele nesprávně v rozsudcích ze dne 28. 3. 2013, čj. 4 Ads 114/2012 - 69 a ze dne 27. 2. 2014, čj. 8 As 30/2013 - 85, neboť se řídil již zrušenou vyhláškou č. 296/2003 Sb., o které je stěžovatel navíc přesvědčen, že je v důsledku nedostatku zákonného zmocnění protiústavní.

[16] Stěžovatel rovněž odkazoval na obdobnou úpravu týkající se např. ČIŽP, soudních exekutorů či Úřadu pro civilní letectví a zamýšlel se nad „*důležitostí*“ jednotlivých činností ve srovnání s veterinárním dozorem.

[17] V protokolu o kontrole bylo jako předmět kontroly uvedeno „kontrola provozovny s odběrem vzorků“. Takové vymezení není jednoznačné a není zřejmé, co konkrétně mělo být kontrolováno, na základě jakého titulu a v jakém rozsahu. Stěžovatel připomněl, že v případě nepodání námitek proti kontrolnímu protokolu je tento protokol jediným důkazem pro případné uložení pokuty. Za nezákonnou je třeba považovat rovněž kontrolu, která je bezdůvodně opakována. To se děje i v jeho případě.

[18] Stěžovatel namítl, že mu správní orgány vždy ukládají pokutu v částce 50 000 Kč, což neodpovídá zásadě, že mají přihlížet k okolnostem konkrétního případu. Správní orgán měl rovněž spojit souběžně vedená řízení, k nimž byl příslušný. Nespojení věcí nelze odůvodnit tím, že by bylo vydáno rozhodnutí se složitým odůvodněním. Správní orgán chtěl stěžovatele co nejvíce poškodit, proto řízení nespojil a neuložil pokutu za údajné pokračující jednání. Do března 2012 mu byly uloženy pokuty v celkové částce 2 000 000 Kč. Byť nejde o likvidační částku pro podnikání stěžovatele, nelze bez dalšího přihlížet při úvaze o výši sankce pouze k tomu, jak dlouho stěžovatel podniká či jaká je výše jeho kapitálu.

[19] Podle stěžovatele není výkon veterinární kontroly podle veterinárního zákona správním řízením, podle § 18 zákona o státní kontrole se na řízení o námitkách nevztahuje správní řád. Sankce uložená kontrolované osobě je však v § 53 odst. 7 veterinárního zákona označena jako pořádková pokuta. Pořádkovou pokutu však lze uložit pouze ve správním řízení, což stěžovatel dokládal komparací právní úpravy ve správním řízení, daňovém řízení a občanském soudním řízení.

[20] K úvaze krajského soudu, že ke kontrole byly příslušné orgány veterinární správy i v důsledku dohody o vzájemné součinnosti a spolupráci ze dne 21. 7. 2009, uzavřené mezi Ministerstvem zemědělství, Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí a Státní veterinární správou, stěžovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2014, čj. 6 Ads 87/2013 - 131, podle kterého obsahem dohody o součinnosti nemůže být změna působnosti orgánu dozoru.

[21] Stěžovatel měl rovněž výhrady k názoru krajského soudu, že kontrola byla veterinárnímu inspektorovi znemožněna. Podle stěžovatele inspektoři kontrolu zahájili, a protože nepředložili pověření ke kontrole, stěžovatel jim odmítl poskytnout součinnost.

IV.

[22] Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[23] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[24] Kasační stížnost není důvodná.

[25] Krajské soudy i Nejvyšší správní soud se opakovaně zabývali základní kasační námitkou, zda je třeba, aby se úřední veterinární lékaři prokazovali při výkonu kontrolní činnosti vedle služebního průkazu též písemným pověřením k provedení konkrétní kontroly. Soudní rozhodnutí, která jsou k této otázce k dispozici, jsou účastníkům dobře známa, neboť byli i v uvedených věcech stranami sporu. Nejvyšší správní soud neshledal důvod odchytil se od právních názorů, které v minulosti zaujal. Stejně tak nepovažuje za přínosné znovu podrobně opakovat již vyslovené argumenty. Postačí proto připomenout, že vycílenou právní

otázkou se zabýval již např. v rozsudcích ze dne 28. 3. 2013, čj. 4 Ads 114/2012 - 69, ze dne 27. 2. 2014, čj. 8 As 30/2013 - 85 či ze dne 28. 4. 2014, čj. 8 As 43/2013 - 54. Podrobně vysvětlil, že ustanovení veterinárního zákona týkající se státního veterinárního dozoru jsou speciální úpravou k obecné úpravě obsažené v zákoně o státní kontrole. Veterinární inspektoři osvědčovali své oprávnění k výkonu státního veterinárního dozoru služebním průkazem, který současně představoval pověření k provedení kontroly podle § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole. Již předložením služebního průkazu prokazuje veterinární inspektor svou totožnost a současně své oprávnění k výkonu státního veterinárního dozoru. Nemusí proto předkládat ke každé kontrole zvláštní pověření. Soustavnost veterinárního dozoru znamená nejen kontrolní činnost na základě plánu kontrol v obvodu působnosti orgánu veterinární správy, jehož je inspektor zaměstnancem, ale i činnost iniciovanou informacemi o možných nedostatcích konkrétního provozu z jiných zdrojů či z předchozích kontrol.

[26] Nejvyšší správní soud poukázal i na to (sp. zn. 8 As 30/2013), že správnost uvedeného výkladu dokládá i znění § 4 odst. 3 písm. b) zákona č. 255/2012 Sb., kontrolního řádu, v němž je s účinností od 1. 1. 2014 stanoveno, že pověření má formu průkazu. Novou právní úpravu však nepovažoval za popření té dosavadní, ale za výslovné vyjádření toho, k čemu bylo třeba dospět výkladem i před účinností kontrolního řádu.

[27] Nemůže být důvodnou ani námitka, že stěžovatel neznemožnil kontrolu, ale neposkytl součinnost. Tato námitka vychází z předpokladu povinnosti předložit samostatné pověření k provedení kontroly. Jak již bylo uvedeno, neobstojí tento výchozí předpoklad kasační námitky.

[28] Jiný závěr neodůvodňuje ani poukaz stěžovatele na to, že prováděcí vyhlášky Ministerstva zemědělství č. 296/2003 Sb. a č. 342/2012 Sb., jimiž se prováděla jednotlivá ustanovení veterinárního zákona, překračovaly rozsah zákonného zmocnění. Stěžovatel se dopustil pořádkového deliktu již 14. 7. 2011, sankce mu byla uložena 13. 9. 2011 a o odvolání žalovaný rozhodl 3. 1. 2012. Není proto zřejmé, proč v kasační stížnosti argumentuje vyhláškou č. 342/2012 Sb., která nabyla účinnosti až 1. 12. 2012. Námitka však není důvodná ani ve vztahu k vyhlášce 296/2003 Sb. Stěžovatel spatřoval překročení rozsahu zmocnění v tom, že zatímco veterinární zákon stanovil, že prováděcí předpis „*předepíše pouze vzor*“ služebního průkazu, nebylo v něm uvedeno, že by měl stanovit rovněž náležitosti průkazu, popř. pověření k provádění kontrol. Není však zřejmé, jaký rozdíl stěžovatel připisuje požadavku na vzor průkazu a na jeho náležitosti. Vzor služebního průkazu je pojem obecnější, než pokud by měl prováděcí předpis stanovit pouze jeho náležitosti. To však současně neznamená, že by vzor průkazu tyto náležitosti neměl, resp. nesměl obsahovat. Vzor průkazu umožňuje jednoznačně vyjádřit, jak má průkaz vypadat též po grafické stránce.

[29] Rovněž text uvedený na služebním průkazu, že „*držitel tohoto průkazu, pro něhož byl tento průkaz vydán, je nositelem oprávnění stanovených zákonem č. 166/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů a zvláštními zákony upravujícími působnost orgánů veterinární správy.*“ nelze vnímat tak, že by sám o sobě zakládal pověření k provádění kontrol. Průkaz osvědčuje existenci takového pověření. To však neznamená, že by takové pověření zakládal pouze prováděcí předpis. Pověření ke kontrole vyplývá z veterinárního zákona, služební průkaz nestanoví nic jiného, pouze konstatuje, že držitel je nositelem oprávnění vyplývajících z tohoto zákona. Shora citovaná judikatura aprobuje, že veterinární inspektoři osvědčovali své obecné oprávnění k výkonu státního veterinárního dozoru ve smyslu § 53 odst. 2 písm. c) veterinárního zákona právě služebním průkazem (srov. rozsudek sp. zn. 4 Ads 114/2012).

[30] Důvodnou není ani námitka, že pořádkovou pokutu lze uložit pouze v probíhajícím správním řízení k vynucení procesní povinnosti. Zde považuje Nejvyšší správní soud

za dostatečné odkázat na již dříve vyjádřený právní názor v rozsudku ze dne 28. 4. 2014, čj. 8 As 43/2013 - 54. V uvedené věci soud řešil, zda lze vynucovat poskytnutí součinnosti závazným pokynem podle § 52 odst. 1 písm. b) veterinárního zákona. Uzavřel, že „oprávnění vydat závazný pokyn je také vázáno na nápravu nedostatků zjištěných při výkonu dozoru, oproti tomu plnění procesních povinností [např. povinnost součinnosti dle § 53 odst. 4) veterinárního zákona] za účelem umožnění výkonu dozoru je primárně vynucováno ukládáním pořádkové pokuty (§ 53 odst. 7 veterinárního zákona).“ Nejvyšší správní soud neshledal důvod odchýlit se od vysloveného právního názoru, podle kterého má uložení pořádkové pokuty místo právě při postihu neposkytnutí součinnosti při výkonu veterinárního dozoru. Soud rovněž konstatoval, že „veterinární inspektor tím, že předloží služební průkaz a vyzve kontrolovanou osobu, aby mu umožnila vstup do kontrolovaného objektu, provádí úřední úkon, jímž zabíjí výkon veterinárního dozoru. Subsidiárně pro postup správních orgánů (§ 1 správního řádu), včetně postupu při výkonu kontroly (§ 26 zákona o státní kontrole, nyní § 28 zákona č. 255/2012 Sb. o kontrole) platí správní řád jako obecný právní předpis.“

[31] Nepřípustnou je kasační námitka, která vytýká žalovanému a krajskému soudu procesní pochybení spočívající v nedostatečném vymezení předmětu kontroly. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je kasační stížnost nepřijatelná, opírá-li se o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Stěžovatel na dvacáté sedmé straně kasační stížnosti tvrdí, že uplatnil obdobnou námitku o chybějícího vymezení předmětu kontroly na šesté straně žaloby a následně v replice k vyjádření žalovaného. V žalobě však taková námitka nebyla uplatněna. Pouze na páté straně žaloby stěžovatel tvrdil potřebu dostatečně popsat tvrzený stav věci a vytykaného pochybení. Šlo však o požadavek na konkrétnost výroku rozhodnutí, kterým byla uložena pokuta, nikoli o námitku proti vymezení předmětu kontroly v protokolu o kontrole. Teprve v replice k vyjádření žalovaného uplatnil námitku obsahově obdobnou pozdější kasační námitce. S poukazem na chybějící předobraz námitky v žalobě však nelze tvrdit, že šlo o rozvedení již předtím uplatněného žalobního bodu. Námitka uvedená v replice byla uplatněna až po marném uplynutí lhůty k podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.), byla tedy opožděná. Nelze proto krajskému soudu vytýkat, že se jí podrobně nezabýval.

[32] Námitka, že správní orgány nepřihlíží ke konkrétním okolnostem případu, pokud ukládají pokutu ve stále shodné výši, rovněž zcela neodpovídá předchozí formulaci žalobního bodu. Stěžovatel argumentoval v žalobě tak, že ukládaná výše pokuty může vést ke stupňování její výše v odvolacím řízení s likvidačními účinky. Činil tak na podporu argumentu, že bylo možné spojit více řízení o pořádkové pokutě ke společnému projednání. Kasační námitka, že správní orgány neindividualizují ukládané sankce a rozhodují „jako přes kopírák“ je proto rovněž nepřijatelná. Obdobně je tomu u tvrzení, že orgány státní veterinární správy chtěly stěžovatele co nejvíce poškodit, proto řízení nespojily, neboť jinak by musely uložit pokutu za pokračující protiprávní jednání. Ani tato tvrzení stěžovatel neučinil v podané žalobě. Krajský soud proto ani nemohl reagovat na úvahy o možném právním posouzení jako pokračujícího správního deliktu.

[33] Krajský soud správně zdůraznil, že na spojení věcí není právní nárok a je na správním orgánu, aby i s ohledem na hospodárnost a rychlost řízení uvážil, zda je spojení vhodné. Poukázal rovněž na to, že každá stěžovatelova provozovna je registrována jako samostatné zařízení a žalovaný nejednal v rozporu s právním řádem, pokud jednotlivá řízení nespojil.

[34] Ani odkaz stěžovatele na dohodu o součinnosti uzavřenou mezi Ministerstvem zemědělství, Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí a Státní veterinární správou nemůže vést k důvodnosti kasační stížnosti. Krajský soud se musel vypořádat s námitkou, že orgány Státní veterinární správy nebyly věcně příslušné k provedení kontroly. To učinil v odpovídajícím rozsahu. Orgány veterinární správy měly oprávnění uvedená v § 53 odst. 1 veterinárního zákona

účinného v době provádění kontroly k provozovněm, kde odchází k prodeji a úpravě masa a výrobě masných polotovarů. Byli oprávněni mimo jiné vstupovat na pozemky, do provozních, skladovacích a jiných prostorů, zařízení a dopravních prostředků sloužících k činnosti kontrolovaných osob a odebírat v nezbytně nutném množství a rozsahu vzorky k laboratornímu vyšetření. Ani stěžovatel netvrdil, že by v případě provozovny v ulici Neklanova v Roudnici nad Labem nešlo o takovou provozovnu. Nejvyšší správní soud nemá ve shodě s krajským soudem pochybnosti o věcné příslušnosti orgánů veterinární správy. Poukaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2014, čj. 6 Ads 87/2013 - 131, na tom nemůže nic změnit. Nejvyšší správní soud navíc rozhodoval v podstatně skutkově odlišné věci, kontrola byla provedena a bylo třeba posoudit, které orgány jsou oprávněny kontrolovat to které zboží, resp. co se rozumí prodejním úsekem prodejny. Ani dílčí poukaz soudu na to, že dohodou o součinnosti nelze upravit příslušnost mezi orgány státní správy jinak, než jak vyplývá ze zákona, nemůže v této věci nic změnit na tom, že orgány státní veterinární správy byly příslušné provést kontrolu. To však stěžovatel neumožnil.

[35] S poukazem na shora uvedené důvody dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[36] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. dubna 2015

JUDr. Jan Passer
předseda senátu